

diske ordning vedrørende egne statsborgere og politiske lovovertrædelser kan opretholdes for så vidt angår udlevering til/fra Island, jf. §§ 2 og 4 i den gældende nordiske udleveringslov.

Artikel 26 og 27 – der er medtaget i konventionen efter islandsk ønske – er fakultative, hvilket indebærer, at de enkelte nordiske lande selv kan afgøre, om de vil benytte de særlige regler vedrørende udlevering af egne statsborgere og udlevering for politiske lovovertrædelser til Island.

Det er på nuværende tidspunkt fortsat uafklaret, om Island agter at benytte de særlige regler i artikel 26 og 27. Henset til at konventionen alene vedrører udlevering mellem de nordiske lande, og at der i forhold til Finland, Sverige og Norge ikke vil gælde særlige regler om udlevering af egne statsborgere og udlevering for politiske lovovertrædere, finder Justitsministeriet ikke tilstrækkeligt grundlag for, at Danmark bør benytte artikel 26 og 27 i konventionen. Dette gælder, selv om Island måtte vælge at benytte de pågældende regler, og det sædvanlige princip om gensidighed i udleveringssager (dvs. princippet om, at Danmark kun udleverer personer i samme omfang, som Danmark kan kræve personer udleveret) således i givet fald i begrænset omfang fraviges.

4.2. Behandlingen af sager om udlevering på grundlag af en nordisk arrestordre

Den nordiske udleveringskonvention indeholder i artikel 7 krav til den nordiske arrestordres indhold og form, og konventionens kapitel 2 indeholder nærmere regler om udleveringsproceduren, herunder bl.a. om den eftersøgte rettigheder, varetægtsfængsling og frister i forbindelse med afgørelsen om fuldbyrdelse af en nordisk arrestordre.

Reglerne om behandling af sager om udlevering til de andre nordiske lande foreslås som nævnt ovenfor i pkt. 4 samlet i et nyt kapitel 3 b i udleveringsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

4.2.1. Den kompetente myndighed

Efter den gældende nordiske udleveringslov træffes en afgørelse om udlevering af politimesteren (efter den 1. januar 2007 af politidirektøren, jf. pkt. 2.3.1 ovenfor). Sagen skal dog i særlige tilfælde forelægges Justitsministeriet, herunder hvis sagen angår en dansk statsborger eller en politisk lovovertrædelse. Afgørelsen om udlevering kan indbringes for domstolene.

Er spørgsmålet om udlevering omfattet af reglerne i udleveringslovens kapitel 2 a (udlevering til Finland eller Sverige i medfør af en europæisk arrestordre), træffes afgørelsen af Justitsministeriet med mulighed for at indbringe afgørelsen for domstolene.

Den nordiske udleveringskonvention indeholder bl.a. særlige regler om behandlingen af sager om udlevering på grundlag af en nordisk arrestordre. Efter artikel 13, stk. 1, træffer den judicielle myndighed i det anmodende land afgørelse om udlevering inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i konventionen. Denne bestemmelse gælder både i de tilfælde, hvor den pågældende modsætter sig udlevering, og hvor den pågældende har meddelt samtykke til udlevering.

Efter konventionens artikel 3, stk. 1 og 2, udpeger hvert land de nationale udstedende og fuldbyrdende judicielle myndigheder. I henhold til artikel 3, stk. 3, kan hvert land udpege en central myndighed til at bistå de judicielle myndigheder. Definitionen af en judicial myndighed foretages på grundlag af national ret, og den nordiske udleveringskonvention indeholder ikke nærmere regler om, hvilke myndigheder de nordiske lande skal udpege som kompetente myndigheder.

For Danmarks vedkommende anses domstolene og anklagemyndigheden – dvs. Justitsministeriet, rigsadvokaten, statsadvokaterne og politimestrene (efter den 1. januar 2007 politidirektørerne) – for judicielle myndigheder.

Kompetencen til at træffe afgørelse om udlevering til de andre nordiske lande er som nævnt i dag placeret hos politimestrene. Der er efter Justitsministeriets opfattelse tale om en velfungerende ordning, og politidirektørerne bør også fremover som udgangspunkt være den kompetente judicielle myndighed i relation til at træffe afgørelse om udlevering på baggrund af en nordisk arrestordre, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. forslaget til udleveringslovens § 18 h, stk. 1 og 4, 1. pkt.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør spørgsmålet om udlevering dog afgøres af justitsministeren i de tilfælde, hvor der ud over en nordisk arrestordre tillige foreligger en europæisk arrestordre eller en begæring om udlevering fremsat af en stat uden for Den Europæiske Union (konkurrerende anmodninger). Justitsministeriet har herved lagt vægt på, at kompetencen til at træffe afgørelse om udlevering i henhold til en europæisk arrestordre eller en begæring fremsat af en stat uden for Den Europæiske Union både i dag og efter lovforslaget er placeret hos justitsministeren. Justitsministeriet finder ikke behov for, at sager om udlevering på grundlag af en nordisk arrestordre skal forelægges justitsministeren i andre end disse tilfælde. Det bemærkes i den forbindelse, at de gældende afslagsgrunde, som skal forelægges justitsministeren, om udlevering af danske statsborgere og politiske lov-